

svým činem dotýká některým ze způsobů, naznačených v oněch zákonných ustanoveních, cti osoby jím napadené. V projednávaném případě bylo proto nezbytno v rozsudku zjistiti, že si obžalovaní byli toho vědomi, že svými prohlášeními viní soukromé obžalobce z nečestného smýšlení a z opovrhlivých vlastností. Tohoto vědomí obžalovaných rozsudky nejen nezjišťují, nýbrž odůvodnění výroku soudu první stolice o výměře trestu, s níž se stotožnil i soud odvolací, nasvědčuje naopak tomu, že oba soudy vycházely při řešení otázky, o niž jde, ze zřejmě mylného právního názoru, jakoby se ke skutkové podstatě přestupku, jímž obžalovaní byli uznáni vinnými, nevyžadovalo ani pachatelovo vědomí, že svým činem jiného uráží, jakoby totiž uvedený čin trestný bylo lze spáchat i pouhým nedopatřením. Shledalť soud první stolice okolnost, polehčující obžalovaným při výměře trestu, dle rozsudkových důvodů v tom, že se činu dopustili v rozčilení, nikoli ve zlém úmyslu, nýbrž jsouce toho mínění, že mohou závadnými slovy kritisovati druhou stranu, že se tedy přestupku dopustili nedopatřením. Povinnost soudů, věnovati řešení otázky subjektivního zavinění obžalovaných, zejména jejich shora již naznačené obhajobě zvýšenou pozornost, byla tím naléhavější, když celkový výsledek hlavního přeličení, který arci z valné části nedošel výrazu v rozsudcích, mohl při správném použití zákona velmi padati na váhu ve prospěch obžalovaných, pro odvolací soud zejména pokud jde o svědecký údaj vrchního okresního komisaře Dra. Jaroslava K-y, který závadný protokol podle jejich výpovědí koncipoval a který při svém výslechu, předsevzatém následkem opatření odvolacího soudu ve smyslu Šu 476 tr. ř. uvedl, že se mu nezdá, že obžalovaný S. mínil svým udáním obžalobce urazit, (nebo dáti podnět k tomu, by byli trestně stíháni), že netvrdil, že obecní správa jedná neloyálně a proti státu, nýbrž sdělil pouze svou subjektivní obavu, že by důvodem jednání obecní správy mohlo býti protistátní smýšlení; to právě chtěl prý svědek naznačiti slovem: »vidí«, uvedeným v protokole ze dne 12. července 1923. Je na biletě, že tento údaj svědkův má stejný význam i ohledně prohlášení dalších dvou obžalovaných S-y a T-a.

Čís. 1700.

Pro otázku, který trest jest těžším, rozhodným jest předem druh trestu a teprve při téměř druhu míra trestu.

(Rozh. ze dne 25. července 1924, Zm I 430/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 20. května 1924, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem Šu 11 čís. 1 zák. ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. a přestupkem Šu 2 zák. ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák. a odsouzen podle Šu 11. čís. 1 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. do vězení na čtyři měsíce, zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu jako zmatečný a uložil obžalovanému znova trest podle Šu 2 zák. ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák. tuhým tříměsíčním vězením.

D ů v o d y:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným přestupkem Šu 11 čís. 1 zák. ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. a přestupkem Šu 2. zák. ze 24. května 1885, čís. 89 ř. zák. a odsouzen dle Šu 11 čís. 1 zák. z 19. března 1923, čís. 50 Sb. z. a n. do vězení v trvání čtyř měsíců. Rozsudek ten napadá státní zastupitelství důvodem čís. 11 Šu 281 tr. ř. z té příčiny, že nalézací soud při výměře trestu vybočil ze své moci soudní. Stížnost je důvodna. Rozsudek uvádí, že trest vězení v trvání čtyř měsíců vyměřen byl dle Šu 11 čís. 1 zák. z 19. března 1923, čís. 50 Sb. z. a n. vzhledem k ustanovení § 267 tr. zák., poněvadž soud nabyl o tom přesvědčení, že v případě tomto jest pokládati sazbu trestu dle Šu 11 čís. 1 zák. z 19. března 1923, čís. 50 Sb. z. a n., vězení od 8 dnů do 6 měsíců, za těžší trest, než sazbu tuhého vězení od 8 dnů do 3 měsíců dle § 2 zák. ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák., ježto soud neposuzoval otázku těžkého trestu dle druhu, nýbrž dle míry trestu. Tím však byl vyměřen trest, jímž porušuje se zákon. Ustanovujeť § 267 tr. zák., že, spáchal-li vyšetřovanec více trestných činů, na něž se odsouzení vztahuje, užiti se má toho zákona, kterýž mezi těmito trestnými činy ustanovuje trest největší. Při rozhodování, který trest jest těžším, rozhodným jest předem druh trestu a teprve při témž druhu míra trestu. Trest tuhého vězení, byť i kratšího trvání, jest však těžším, než trest vězení. To vyplývá nejen ze způsobu odstupňování vězení dle Šu 244 tr. zák. a Šu 245 tr. z. a z následků, kteréž se pojí k odsouzení do vězení tuhého, nýbrž i hlavně z ustanovení Šu 532 tr. zák., který pro trestné činy, stíhané tuhým vězením, stanoví delší dobu promlčecí, než pro trestné činy, na něž v zákoně ustanoveno jest za trest vězení prvního stupně, a jenž je výslovně označuje za přestupky, na které uložen jest trest těžší. Měl býti proto vyměřen trest dle Šu 2. zák. ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák. jakožto předpisu přísnějšího. Nalézací soud vybočil proto při výměře trestu skutečně z mezí své moci trestní i bylo odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti, napadený rozsudek ve výroku o trestu, jakož i ve výroci s tím souvisejících zrušiti jako zmatečný a obžalovanému znova podle Šu 2. zák. ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák. trest vyměřiti.

Čís. 1701.

Není závady, by v soukromé obžalobě mylně označené datum žalovaného činu nebylo dodatečně opraveno i po uplynutí lhůty Šu 530 tr. zák., byla-li jen obžaloba v této lhůtě již podána.

(Rozh. ze dne 28. července 1924, Zm I 501/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu na Smíchově z 1. prosince 1923, č. j. U VI 1413/23/3 a potvrzujícím jej rozsudkem zemského trestního jako odvolacího soudu v Praze z 8. února 1924 č. j. To XXII 165/23/4 porušen byl zákon v ustanovení Šu 530 tr. zák.